

Rugsėjo 13, 15 d. ir spalio 27 d. Juozo Miltinio dramos teatre – pirmoji rudens sezono premjera. Jaunosios kartos režisierius Augustas Gornatkevičius žiūrovus pakvies į Tomo Šinkariuko pjesės „Kelionė į Edeną“ pastatymą.

„Kelionė į Edeną“ – kelio spektaklis. Nuobodžiaujanti pora Izabelė ir Rolandas nusprendžia važiuoti pailsėti prie jūros. Pakeliui jie susipažįsta su keistu būdu pakeleivingas mašinas stabdančiais Monika ir Miku. Toliau į Nidą jie vyksta keturiese ir Izabelės bei Rolando būtis ima keistis.

„Pjesė man primena „Kovos klubą“, – sako režisierius A. Gornatkevičius, – nes abiejose yra antrininkai, doppelgängeriai, nes abiejų veikėjai gali ką nori nusipirkti didžiuliuose komercijos centruose ir gyvena pertekliuje. Tačiau T. Šinkariuko pjesė labai lietuviška. Izabelė ir Rolandas – mūsų tėvų ir netgi mūsų pačių provaizdžiai, o jų santykiai atitinka mūsų pačių santykių modelį.“

Kurdamas spektaklį režisierius daugiausia dėmesio skyrė vaizduotės problemai, kuri turėtų tapti svarbiausia siekiamybe ir norintiems įdomaus gyvenimo, ir ugdantiems kūrybišką jaunąją kartą, ir ruošiantiems išradingus šiuolaikinių organizacijų specialistus. Jaunasis menininkas kritikuoja išitvirtinusi standarto propagavimą ir, Josepho Campbello žodžiais tariant, „pasibaisėtiną susvetimėjimo būklę, vadinamą normalumu.“

Interpretuodamas „Kelionę į Edeną“ jis remiasi ir Aldous Huxley esė „Suvokimo durys“ (1954) bei „Dangus ir pragaras“ (1956) išsakytomis idėjomis. Anglų rašytojo požiūriu, žmogus visada siekė pabėgti nuo gyvenimo monotonijos, atverti „suvokimo duris“ į sielų pasaulį, pilną „prarastojo Edeno grožio“.

Anot A. Huxley, nuo neatmenamų laikų jį pasiekti padėdavo religiniai ir mistiniai išgyvenimai, narkotikų ir kitų svaigalų vartojimas, šizofrenijos ir kitų psichinių ligų patirtys bei, galiausiai, meno kūrinio poveikis. Jaunasis režisierius siekia reabilituoti vaizduotę, pasiūlydamas meno kūrinio išgyvenimo patirtį.

„Tam tikru istorijos momentu techninis progresas nustojo skatinti vaizduotę ir pradėjo ją slopinti“, – rašoma pjesėje. Ši citata statant spektaklį A. Gornatkevičiui tapo vienu iš atspirties taškų, o scenografė Simona Davlidovičiūtė kelionę teatre pasiūlė išspręsti scenoje išardant tikrą kabrioletą.

T. Šinkariukas yra Kaune gyvenantis rašytojas ir dramaturgas. Kaip teigė jo kolegos Gintaras Patackas ir Darius Pocevičius, T. Šinkariukas nuosekliai plėtoja XX a. avangardistų neišpildytus literatūrinius dirvožemius.

Anot jų, dramaturgas pjesėse sukūrė greta „normalaus“ pasaulio egzistuojančią erdvę, kurioje atsiduria dvasinę ir egzistencinę pusiausvyrą praradę personažai. Ant ribos balansuoja ne tik veikėjai, bet ir pats autorius, pasirinkdamas ribinius, kraštutine žmogiškumo riba apibrėžtus siužetus, idėjas bei kalbėseną.

Tai ne pirmas T. Šinkariuko pastatymas Panevėžyje. 2000-aisiais Rimantas Teresas Juozo Miltinio dramos teatre pastatė pjesę „Hambetas“.

Augustas Gornatkevičius yra jaunosios kartos teatro režisierius, gimęs 1994 m. Teatro režisūros bakalauro studijas baigė Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, Jono Vaitkaus ir Agniaus Jankevičiaus kurse, šiuo metu Yanos Ross kurse tęsia magistro studijas. Juozo Miltinio dramos teatro žiūrovams jaunas režisierius pažįstamas iš spektaklių „Roberto Zucco“ ir „Hotel Universalis“.

Spektaklio kūrybinė grupė: režisierius Augustas Gornatkevičius, scenografijos ir kostiumų dailininkė Simona Davlidovičiūtė, šviesų dailininkas Julius Kuršis, kompozitorius Jokūbas Tulaba, aktoriai Giedrius Arlauskas, Justina Nemanytė, Emilis Pavilionis, Agnieszka Ravdo, Julius Tamošiūnas.

Spektaklį dalinai finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

Projekto partneris „Bad Rabbits“.

Spektaklio „Kelionė į Edeną“ premjera rugsėjo 13, 15 d. ir spalio 27 d. Juozo Miltinio dramos teatre Panevėžyje.

Fotografijų autorius: A.Gudas

